

**KARDINALOVA HOMILIJA
NA MISI SVETKOVINE SVETOG ANTUNA PADOVANSKOG**

Župa Sv. Antun Padovanski, Zagreb-Sveti Duh, 13. lipnja 2013. godine.

Liturgijska čitanja: Mudr 7,7-14; Ef 4,7.11-15; Mk 16,15-20

Draga braćo i sestre!

1. Danas smo se, na blagdan sv. Antuna Padovanskoga, okupili u njegovu svetištu u Zagrebu na Sv. Duhu, kako bismo slušanjem Riječi Božje i slavljenjem Euharistije, u sabranosti i molitvi, primili poticaje Duha Svetoga da bismo i mi, kao svetac svega svijeta, mogli ispuniti Božji naum o našem životu.

Tko je sv. Antun Padovanski? Mogu, dragi vjernici, zamisliti vaše odgovore: on je velik svetac, velik propovjednik Evanđelja, pisac, učitelj Crkve i tako redom.

No, je li time rečeno ono bitno o njemu?

Sv. Antun je u prvom redu bio jednostavan i ponizan. Bio je veoma inteligentan, osjetljiv za pitanja svoga vremena, sposoban slušati Božju Riječ i u njoj nalaziti svjetlo za svoj život i za život povjerenog mu puka.

Sv. Antun je zacijelo bio čovjek izvanredne karizme. Sve svoje sposobnosti dao je u službu Bogu i prepustio ih Božjem planu o svojem životu. Stoga je bio i raspoloživ za promjene. Nije bio strogo vezan uz prošlost, svoj komoditet i prosperitet; nije se vezao uz svoje male sigurnosti.

2. Taj Božji prijatelj zavolio je mudrost koja ga je oslobodila za Boga, jer gdje je Božja mudrost, Božji Duh, ondje je sloboda.

Sv. Antun rođen je u Lisabonu 1195. godine. Bio je prvorođenac jedne plemićke, moćne i bogate portugalske obitelji. Roditelji su ga usmjeravali na školovanje, pripremajući mu ugled i karijeru. Ali dječak, koji je na krštenju dobio ime Ferdinand, brzo je počeo iznevjeravati njihove planove. Gospodin ga je sve više privlačio i on se dao »zavesti od Boga«.

Već za mladosti Ferdinand se, oslobođen od planova svojih dobrostojećih roditelja, prijatelja i okruženja u kojemu je odrastao, odlučio slijediti Krista. Stupio je najprije u red regularnih kanonika sv. Augustina, gdje je kroz molitvu i razmatranja duboko proniknuo u bogatstvo Svetoga Pisma, djela crkvenih otaca i svetog bogoslovlja.

Samostan u kojemu je živio u Coimbri bio je najvažnije i najuglednije studijsko središte u Portugalu. No, Ferdinanda nisu sputale mreže sigurnosti i akademski gradusi. Oslobođen Duhom Gospodnjim izabrao je radije ući u red koji tada, 1220. godine, nije imao ni odobrena pravila. Bila je to skupina siromašnih ljudi, franjevaca, koja mu ništa drugo nije mogla osigurati, osim mogućnosti da postane mučenik. Bio je to izbor odrasle osobe, zrele osobe koja ima hrabrosti donijeti i rizične odluke s jedinom sigurnošću, a ta se sigurnost temelji u Bogu i na Božjoj Riječi.

3. Pokušamo li svjetlom, koje dolazi od Riječi Božje i iz života sv. Antuna promatrati vrijeme u kojemu živimo, uočavamo koliko i kako je i nama samima itekako potrebna Božja mudrost da nas oslobodi.

Potrebna je nama zaređenim službenicima da nas oslobodi od napasti sigurnosti: bilo institucionalne, bilo duhovne. Oslobođenje je potrebno i tolikim redovničkim zajednicama da bi se lišile straha pred neizvjesnošću te otkrile svoje nezamjenjivo poslanje u današnjem svijetu.

Božja mudrost je potrebna tolikim mladima koji zbog krive obzirnosti prema bližnjima, a ponekad i neslobode prema roditeljima, prijateljima i okolini, nemaju hrabrosti odgovoriti na poticaje Duha Božjega, koji ih u dubini srca poziva da se ne zadovolje običnim, prosječnim i površnim životom nego da slijede Onoga koji je svojom ljepotom i ljubavlju zaveo i oduševio i sv. Antuna.

Upravo je to hrvatskoj mladeži, prije deset godina, poručio blaženi papa Ivan Pavao II., rekavši »da se čovjekova vrijednost sastoji u onome što on jest, a ne u onome što on radi ili pak što on posjeduje; da mali niski ciljevi ne mogu nikada utažiti žeđ za srećom i puninom«, pozivajući vas, dragi mladi vjernici, ovim riječima: »Odaberite Gospodina Isusa, kojega ćete slušati i slijediti kao Učitelja života, za sudruga na vašem životnom putu« (Papine riječi uz molitvu Kraljice neba, Rijeka, 8. lipnja 2003.).

I današnje obitelji čeznu za oslobođenjem. Potrebno im je oslobođenje od mentaliteta po kojemu se ništa ne smije riskirati: ne smije se riskirati ulazak u brak, ne smije se riskirati prihvaćanje još jednog djeteta u obitelji. Budući da je život nemoguće osigurati, osim u Bogu, obitelji nažalost

postaju mjesto tjeskobne brige za sigurnošću, a život nerijetko postaje puko životarenje. Biti slobodan znači uvijek birati dobro. Opredjeljivati se uvijek za dobro zahtjevno je, ali nemojmo se umoriti u nastojanju da živimo i protiv struje nametnutog javnog mnijenja. Trebamo iz dana u dan izrastati u čvrste, stabilne ljude, koji imaju kičmu.

4. I Antunov put u Maroko ubrzo se pretvorio u veliko razočaranje. Umjesto da u Africi propovijeda Krista, morao je dane provoditi na ležaju i trpjeti groznicu uzrokovanu malarijom. Tako se brzo raspršio njegov plemeniti san o apostolatu i mučeništvu. Antun se trebao oprostiti od afričkog tla i krenuti prema domovini. Ali Bog mu je i tu promijenio smjer puta, jer se brod, tjeran nepovoljnim vjetrom, našao na obalama Sicilije. Tako se Antun uputi u Asiz, gdje se o Duhovima 1221. godine sreo sa svetim Franjom, osnivačem novog reda.

Braćo i sestre, Bog ima i svoje vrijeme i svoje nacрте. On nas često oslobađa od naših planova, ma koliko bili plemeniti, i pokazuje nam svoj put, kao što je to učinio i sv. Antunu, koji umjesto Afrički postaje Padovanski, jer tako se Bogu svidjelo. Gospodin je htio da Antun najprije oslobodi i obrati svoje srce, kako bi mogao druge obraćati Bogu.

5. Tolika čuda, koja su se dogodila po zagovoru sv. Antuna, svjedoče da on nije sumnjao kada je iznosio molbe i potrebe Ocu nebeskome. Vjerovao je da će biti uslišan, i Bog je čuo njegove vapaje i molitve. Sv. Antun govori o molitvi kao prisnom razgovoru s Bogom. To čovjeku

donosi neizrecivu radost, koja često obuzima dušu uronjenu u molitvu. Sv. Antun nas podsjeća da je za molitvu potrebno ozračje tišine koje ima za cilj stvoriti prostor sabranosti i osposobiti za slušanje Boga.

Draga braćo i sestre, molitva je toliko važna za sve kršćane – neophodna kao disanje - bez nje nitko ne može živjeti kao vjernik kršćanin: ni biskupi, ni svećenici, ni redovnici, ni redovnice, niti vjernici laici – nitko nije izuzet od te neophodne potreba. Molitva je posebno važna u obitelji, u toj »kućnoj Crkvi«, za život i skladan rast svakoga pojedinog njezina člana. Molitva u obitelji je intimni razgovor obitelji s Bogom koji jača međusobnu ljubav, vjernost i zajedništvo među supružnicima i povezanost s djecom. Ona unosi Boga u obiteljsko zajedništvo.

Prije dvije godine papa Benedikt XVI. je u Zagrebu sljedećim riječima ohrabrio sve katoličke obitelji: »dragi roditelji, trajno se obvezite učiti svoju djecu moliti, i molite s njima; približite ih Sakramentima, osobito Euharistiji (...); uvedite ih u život Crkve; u intimi doma nemojte se bojati čitati Sveto pismo, obasjavajući tako obiteljski život svjetlom vjere i hvaleći Boga kao Oca. Budite poput male Dvorane posljednje večere, poput one Marijine i učenika, u kojoj se živi jedinstvo, zajedništvo, molitva!« (BENEDIKT XVI, *Homilija na Hipodromu*, 5. lipnja 2011.).

Stoga, dragi očevi i majke, ne bojte se pokazati svojoj djeci – svojim sinovima i kćerima da postoji netko veći i moćniji od vas; da postoje kušnje, nesigurnosti, događaji, potrebe koje i vi roditelji ne možete kontrolirati, osigurati ili potpuno ispuniti jer nadilaze i vas roditelje. Naime, svi smo pred Bogom – i roditelji i djeca – samo Božja djeca.

6. Čovjek bez Boga jednostavno iščezava (*usp. GS, 36*), a u Isusu Kristu zagrlile su se ljubav i vjernost prema čovjeku, i samo s Kristom čovjek može biti vjeran i ljubiti svojega bližnjega onako kako nas je Krist ljubio. Posebno vas, braćo i sestre, pozivam na molitvu za vjernost bračnih drugova, o kojoj prečesto ovisi stabilnost naših obitelji. Krist je jedini jamac ljubavi i vjernosti u bilo kojemu pozivu, a posebno u braku kao zajednici jednoga muškarca i jedne žene koji su jednaki u dostojanstvu a s druge strane ipak različiti u očitovanju istoga dostojanstva. U obiteljskim odnosima, u odnosima s majčinim i očevim likom u obitelji, u odnosima s braćom i sestrama, razvija se naša osobnost i naši temeljni ljudski odnosi.

Dragi muževi i žene, dragi roditelji, očevi i majke, ne bojte se svoje različitosti jer ona je toliko potrebna za skladan razvoj vaše djece. Vi, dragi očevi, nastavite prenositi s uvjerenjem svojoj djeci »moralni ja«, a vi, drage majke, ne odustajte od prenošenja »afektivnoga ja« svojoj djeci. Pogubno je za cijelo društvo ukoliko biste odustali od svoje zadaće i prepustili je drugima. Istina je kako vas mnogi mogu zamijeniti u brojnim zadaćama, u hranjenju, u odijevanju, u školovanju djece, ali nitko nikada od ljudi neće moći dovoljno nadomjestiti vašu osobnost i različitost koja je nužna za skladan moralno-afektivni i intelektualni razvoj vaše djece.

Svima koji se bave odgojem, pogotovo roditeljima, čini mi se važnim ovdje napomenuti ono što je papa Franjo rekao prošli tjedan na susretu s djelatnicima i učenicima katoličkih škola. Tom prigodom je u slobodnom razgovoru s prisutnima rekao kako je u odgajanju jako važno uskladiti i

dobro odvučeni korake: s jednom nogom treba čvrsto stajati u zoni sigurnosti, dok se s drugom nogom kreće prema nesigurnoj zoni. Kada nesigurna zona postane sigurna, drugi korak ponovno traži sljedeću zonu rizika. Ne može se odgajati samo u zoni sigurnosti, jer bi to značilo zapriječiti rast osobnosti. Međutim, ne može se niti odgajati samo u zoni rizika, jer je to previše opasno (usp. Papa Franjo, *Govor učenicima Isusovačkih škola u Italiji i Albaniji*, 7. lipnja 2013.).

7. Sv. Antun Padovanski imao je žarku želju naviještati Evanđelje među nevjernicima i biti mučenik, ali je Bog drugačije usmjerio njegov poziv: da propovijeda među kršćanima koji su se udaljili od ispravnoga kršćanskog života i nauka. U molitvi Bog mu je dao spoznati da je žrtvovanje svoje volje na oltaru Božje volje životni prinos njegova predanja Bogu. Život sv. Antuna nas potiče da je važno srce imati u Bogu – promatrati druge s ljubavlju i poštovanjem. Srce koje se nalazi u Bogu, ili bolje rečeno srce u kojemu se nastanio Krist, srce je koje drugoga gleda Božjim očima.

Sv. Antun je brzo istrošio svoj kratki životni vijek, umro je u 36. godini života, naviještajući veliku ljubav Božju prema čovjeku. Njegovo propovijedanje bilo je navještaj Božjeg milosrđa, ono je bilo puno milosrđa prema grešnicima koji su se obratili Gospodinu s krivovjerja ili krivih životnih putova.

Sv. Antun je često predstavljen s djetetom Isusom u rukama. Neka on nađe mjesta i u našim obiteljima. Mir i pomirenje toliko su potrebni i

unutar kućnih zidova, gdje ponekad nesloga i podijeljenost čine zrak nepodnošljivim, a život mučnim. Stoga se ne treba čuditi da su se mnoge obitelji u teškim trenucima utjecale zagovoru sv. Antuna kako bi se prevladale razne obiteljske krize. Nikada nećemo doznati u koliko je kuća zagovor sv. Antuna vratio pouzdanje, strpljivost i sklad; kolikim je obiteljima vratio mir.

8. Predraga braćo i sestre, poput sv. Antuna Padovanskog oslonimo se na Gospodina Isusa Krista, njemu predajmo svoj život, svoje uspone i padove, svoja nadanja i stradanja.

Molim ovdje za obitelji, za muževe i žene, koji su po Božjoj volji pozvani da budu darivatelji života, da ih Gospodin obdari otvorenošću životu unatoč neizvjesnosti u kojoj žive.

Molim za mladiće i djevojke, da im sv. Antun isprosi privlačnost prema ljepoti koja dolazi od čiste ljubavi.

Molim za djecu koja su izložena brojnim lošim utjecajima, da u svojim roditeljima, odgojiteljima i učiteljima uvijek imaju svijetle uzore za svoj život.

Molim za starije osobe, bolesnike i patnike da im Gospodin udijeli snagu kako bi svojim svakodnevnim patnjama slavili Krista Isusa.

Predragi vjernici i dragi hodočasnici, na sve vas zazivam moćni zagovor svetoga Antuna Padovanskog kao i svih hrvatskih blaženika i svetaca, napose blaženoga Alojzija Stepinca, te vas sve stavljam pod majčinsku zaštitu Presvete Bogorodice Marije. Amen.